

Handen aan HET BED

"Ik werk al twintig jaar op de afdeling Intensive Care, maar zo'n situatie als nu heb ik nog nooit meegemaakt"

De afgelopen weken werken **122** en tal van collega's in het Zaans Medisch Centrum keihard om de IC-capaciteit meer dan te verdubbelen van zes naar veertien bedden. "Het is alle hens aan dek, maar dat hebben we er graag voor over. We vechten tenslotte allemaal voor hetzelfde. Allemaal willen we patiënten met het coronavirus zo goed mogelijk helpen."

1 houdt zich vooral bezig met de regelzaken rond de IC-zorg. "Als je naar meer bedden gaat, heb je naast een bad ook apparatuur nodig die allemaal met elkaar verbonden is. En dan is er nog het logistieke verhaal: want bij twee keer zoveel bedden heb je ook twee keer zoveel beschermingsmiddelen en andere materialen nodig. Dat is in deze tijd een hele uitdaging. Gelukkig kan onze Centrale Sterilisatieafdeling de mondkapjes en beschermende jassen nu deels steriliseren."

2 ervaart een groot saamhorigheidsgevoel: "Iedereen zet de schouders eronder. We kunnen rekenen op de hulp van medewerkers van de uit-slaapkamer, anesthesiemedewerkers, OK-assistenten, verpleegkundigen en apothekersassistenten. En de afdeling Revalidatie ondersteunt ons secretariaat. Daarnaast melden zich ook oud-medewerkers bij ons of ze kunnen helpen. Sommigen van hen werkten maar dan tien jaar geleden bij ons."

"Al die hulp is natuurlijk geweldig. Aan alle medewerkers van de IC de uitdaging om iedereen in te werken. Iedereen moet weten hoe de apparatuur en ICT werkt en iedereen moet op de hoogte zijn van alle hygiënemaatregelen en maar liefst twintig coronaprotocolen. Die protocollen

schrijven precies voor hoe we de handelingen aan het bed moeten doen." Een heel enkele keer staat ze ook zelf aan het bed. "Als het ontzettend druk is of een verpleegkundige opeens meerdere dingen tegelijkertijd moet doen, spring ik bij. Want de zorg voor patiënten gaat altijd voor!"

3 beaamt dat het voor de verpleegkundigen aan het bed niet meevalt: "Sommigen staan wel tweeënhalf tot drie uur bij één patiënt. Vaak komen ze niet eens aan hun pauze toe. Op dat soort momenten neem ik de zorg dan wel eens van hen over. Vanwege het heftige werk is er iedere dag een evaluatiemoment waarop verpleegkundigen met een psycholoog kunnen praten. Het is zo belangrijk dat je in deze tijden je verhaal kwijt kunt."

4 en haar collega's voelen zich ook gesteerd door de vele steunbetuigingen van buitenaf: "Het is hartverwarmend wat mensen allemaal voor ons doen. We hebben T-shirts gekregen, de Lid, bezorgt twee keer per week vers fruit en een regionale kweker heeft ons allemaal een orchidee gegeven. En dan zijn er nog alle bedankjes en hartenwensen die we op de social media tegenkomen. Dat is zo lief. Het sterkt ons allemaal om ons voor meer dan de volle honderd procent in te zetten voor al die coronapatiënten die onze zorg zo hard nodig hebben."

5.1.2e 5.1.2e

5.1.2e